

Sygn. akt III PK 14/20

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. Z.

przeciwko Urzędowi Miejskiemu w D.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.

z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt VII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powódki T. Z. na rzecz pozwanego Urzędu Miejskiego w D. 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z 5 września 2019 r. oddalił apelację powódki T. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 14 maja 2019 r., który oddalił jej powództwo przeciwko pozwanemu pracodawcy Urzędowi Miejskiemu w D., wniesione po wypowiedzeniu umowy o pracę.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie art. 38 § 1 k.p. i art. 30 ust. 3 ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych. Wniosła o zmianę wyroku przez ustalenie, że wypowiedzenie umowy o pracę na czas

nieokreślony zostało dokonane z naruszeniem przepisów o wypowiedaniu umów o pracę i zasądzenie odszkodowania w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), dotyczące prawidłowej interpretacji art. 38 § 1 k.p.

„Chodzi bowiem o rozstrzygnięcie czy obowiązek pracodawcy, polegający na pisemnym zawiadomieniu zakładowej organizacji związkowej reprezentującej pracownika, o zamiarze wypowiedzenia temu pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony można uznawać za zrealizowany, niezależnie od upływu czasu pomiędzy dokonaniem tej czynności, a samą czynnością wypowiedzenia stosunku pracy, jeżeli nie uległa zmianie przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy.

Jest to problem o tyle istotny, że konstrukcja przywołanej normy prawnej nie zawiera w sobie żadnych wskazań co do istnienia obowiązku ponawiania konsultacji zamiaru wypowiedzenia stosunku pracy w przypadku upływu nadmiernie długiego okresu pomiędzy tymi czynnościami, a co ma bardzo poważne znaczenie dla zagwarantowania prawidłowej ochrony podstawowych praw pracowniczych.

Stanowisko Sądu Najwyższego, odnoszące się do tego zagadnienia, może zatem służyć nieocenioną pomocą przy ferowaniu innych rozstrzygnięć sądownictwa powszechnego”.

Pozwany w odpowiedzi wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zgłoszone zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Dotyczy tylko wykładni – „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące prawidłowej interpretacji art. 38 § 1 Kodeksu pracy”. Problem nie wykracza też poza zwykłą wykładnię prawa. Wykładnia prawa to odrębna od istotnego zagadnienia prawnego podstawa

przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Zwykła wykładnia prawa nie składa się na podstawę przedsądu (*a contrario* art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Nie stanowi *novum* taka wykładnia, że konsultacja wypowiedzenia umowy o pracę z zakładową organizacją związkową nie powinna być czasowo odległa od samego wypowiedzenia. Taki jest sens regulacji art. 38 § 1 k.p.

Już w uchwale całej Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 19 maja 1978 r., V PZP 6/77 Sąd Najwyższy wskazał, że upływ czasu dzielący zakończenie postępowania przewidzianego w art. 38 k.p. od mającego nastąpić wypowiedzenia pracownikowi przez kierownika zakładu pracy umowy o pracę może uzasadniać konieczność ponownego zawiadomienia rady zakładowej o zamiarze wypowiedzenia (teza XII).

Choć wytyczne nie mają już oparcia w ustawie o Sądzie Najwyższy, to pierwotna wykładnia jest aprobowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy w wyroku z 18 listopada 2014 r., II PK 12/14 potwierdził, że każde kolejne wypowiedzenie umowy o pracę musi być poprzedzone konsultacją w trybie art. 38 § 1 k.p., nawet wówczas, gdy przyczyna wypowiedzenia pozostaje niezmienną (zob. także dalsze powołanie w nim orzeczenia).

Taką wykładnię miał też na uwadze Sąd powszechny w tej sprawie.

Czym innym jest jednak ocena zastosowania prawa w konkretnej sprawie, gdyż jest to domena podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżąca nie odwołuje się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na etapie przedsądu ocenia się tylko sam wniosek o przyjęcie skargi. Ocena ta jest w tym przypadku negatywna, gdyż nie można stwierdzić występowania istotnego zagadnienia prawnego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.